# De Dubbelganger

Baron Van Steenstraete zat in een gemakkelijken clubstoel en staarde droomend in 't vuur. Hij was alleen in zijn luxueus gemeubelde vrijgezellenkamers op een avond in Februari. Zijn beide beenen rustten op een anderen stoel, terwijl naast hem een tafeltje stond met een karaf wijn en een kistje sigaren. Op zijn knieën lag een boek, waarin hij het laatste halfuur had zitten lezen.

Er brandde slechts één licht in de kamer, achter zijn stoel en zóó geplaatst dat al het schijnsel op zijn boek viel. Dientengevolge was zijn gelaat eenigszins in de schaduw : maar aangezien zijn stoel min of meer parallel stond met het vuur in den open haard, werd zijn gelaat af en toe door de opflikkerende vlammen hel verlicht. Hij was gekleed in dinertoilet, wat hem als een man van de wereld deed kennen.

Nadat hij eenigen tijd nadenkend in het vuur had zitten staren, nam hij zijn boek weer op en begon te lezen. Nauwelijks was hij echter bezig of hij hoorde de deur van zijn kamer achter de zware portières opengaan.

„Drommels, wie kan dat zijn!" mompelde hij. „Ik heb Petersen toch gezegd dat ik niet gestoord wilde worden."

Een tweede slag was het bewijs dat de deur gesloten was en baron van Steenstraete keerde zich naar den kant vanwaar het geluid kwam. Hij zag de groene gordijnen vaneengaan en een man de kamer binnentreden.

„Goeden avond, baron!" zei een kalme duidelijke stem.

„Goeden avond!" herhaalde deze onwillekeurig, daarna beleedigd : „Hoe durft u hier . . ."

„Ik moet me verontschuldigen," viel de vreemdeling den baron in de rede op uiterst beschaafden doch beslisten toon. „Ik zie dat ik u stoor. Ik dacht u reeds in kostuum te vinden, want het is al laat!"

„Ik begrijp u niet," zei van Steenstraete. „Laat? Waarvoor laat?"

„Wel voor het bal masqué bij de Goudoevers!" antwoordde de vreemdeling. „Die Stuartskostuums zijn zeer bewerkelijk. Je mag dus wel voortmaken met je te kleeden."

De baron fronste de wenkbrauwen.

„U zegt, dat ge u verontschuldigen moest," zei hij, uit de hoogte. „Mij dunkt een verklaring zou het eerst noodig zijn ; hoewel ik niet twijfel of de verontschuldiging zal ook noodig wezen."

De vreemdeling lachte.

„De verklaring is gereed," zei hij, „over de noodzakelijkheid van een verontschuldiging zullen we later spreken."

Terwijl hij sprak, sloeg hij 'n langen ulster open en toonde aan de verwonderde oogen van den baron een fraai kostuum uit den tijd van Karel den Tweeden. Van Steenstraete bemerkte nu opeens welk een wondervolle gelijkenis de vreemdeling met hemzelf toonde. Haar, oogen, neus, kin, alles was sprekend het zijne. Ook de rijzige gestalte kwam volkomen met zijn eigene overeen. De baron was vlug van begrip en daarom was het voor hem niet moeilijk tot de conclusie te komen, dat de vreemdeling die sprekende gelijkenis voor het een of ander (goed of slecht) doel wilde aanwenden.

Hij scheen hierdoor evenwel niet in 't minst van zijn stuk gebracht. Met zijn gewone nonchalance lag hij achterover in zijn stoel en keek den indringer aan. Deze laatste gaf den baron in koelbloedigheid niets toe ; hij trad zoo vrij op, alsof hij in zijn eigen huis was. Zijn handelingen rechtvaardigden echter de achterdocht die de baron reeds bij zijn binnentreden tegen hem had opgevat. Uit zijn overjas haalde hij een revolver en een klein fleschje te voorschijn. Daarna wierp hij zijn jas op een stoel en keerde zich naar van Steenstraete. Deze volgde al zijn bewegingen met de grootste belangstelling doch zonder de minste vrees. Eindelijk trok de vreemdeling een stoel naar zich toe en plaatste dien tegenover den baron aan den anderen kant van den haard. Voorovergebogen, met de revolver in de hand, begon hij :

„Allereerst, baron, moet ik u vriendelijk verzoeken, geen gerucht te maken. Er is niemand hier in dit deel van het huis, dat weet ik, en u zoudt dus moeite hebben gehoor te krijgen. Dit kleine speeltuig is geladen, en dit fleschje is vol chloroform. Ik twijfel er niet aan, dat, met een schot in uw schouder (ik verzeker u, ik kan goed schieten!) het mij niet moeielijk zou vallen een weinig chloroform op uw zakdoek te doen. Ik zou het ten zeerste betreuren, als ik tot een dergelijke onaangename behandeling moest overgaan. De beslissing ligt evenwel in uw handen."

De baron glimlachte.

„Ik verzeker u," antwoordde hij, „het is voor mij van groot belang u niet voor deze moeilijke noodzakelijkheid te moeten plaatsen."

„Dank u," zei de vreemdeling. „Dan zal ik u de gevraagde verklaring geven : De Goudoevers geven vanavond een gemaskerd bal."

„Zoo is 't!"

„Het was uw plan daar heen te gaan in het kostuum van een hoveling van Karel II".

„Ja!"

„Het kostuum dat u zoudt dragen, was volkomen gelijk aan dat wat ik nu draag."

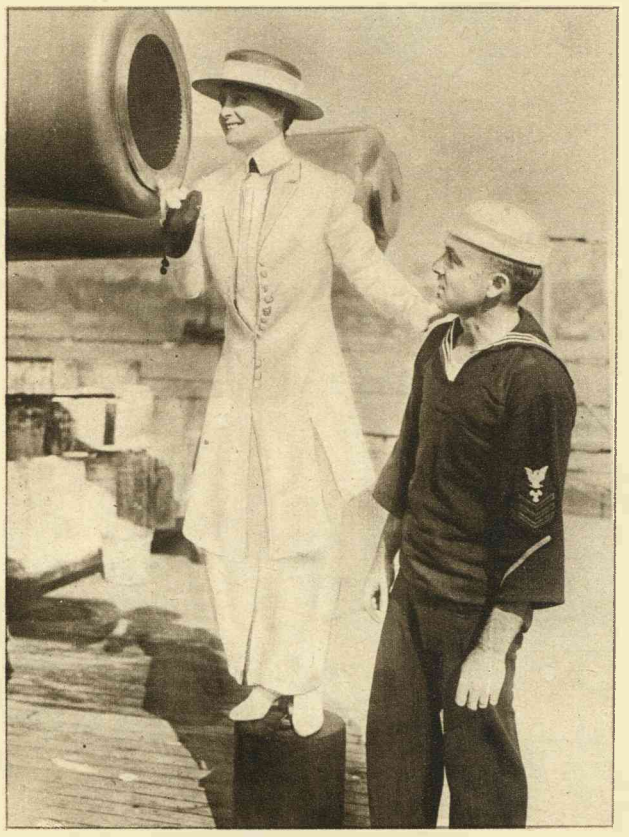


**ATTAQUEEREN!**

Een met levensgevaar door een Italiaansch officier genomen foto van een stormaanval door een Italiaansche afdeeling op een door Oostenrijkers bezette hoogte.

„Ik dacht dat u het mijne reeds aanhad. Ik acht u vrijmoedig genoeg om het mijne te . . . leenen, zonder er mij permissie voor te vragen ; en mijn slaapkamer is niet op slot."

„Ah zoo, baron! Neen, om u de waarheid te zeggen, dacht ik u reeds gekleed te vinden. Ik wilde u niet noodzaken u voor mij weer te ontkleeden. Bovendien zou 't mogelijk hebben kunnen zijn, dat ik dit proppenschietertje had moeten gebruiken en dan zou ik het kostuum beschadigd hebben.



**VAN DE AMERIKAANSCHE VLOOT.**

Een Amerikaansch matroos toont een dame, die op een oorlogsschip der Vereenigde Staten op bezoek is, het mechanisme van een der groote kanonnen.

Daarom heb ik voor een copie gezorgd. Ik ben nochtans gevoelig voor het compliment, dat u er geen verschil tusschen ziet."

De baron glimlachte weer.

„Satansche kerel!" bromde hij. „Hoe wist je wat ik vanavond dragen zou?" vervolgde hij luid.

„Och, ik was juist bij Helmhout, toen uw bestelling kwam, baron! Ik was er natuurlijk niet toevallig. Zulke dingen worden altijd voorbereid door . . . . laat ons zeggen de Voorzienigheid. Maar ik ga voort met mijn verklaring : U zoudt vanavond dansen met juffrouw Goudoever, nietwaar?"

De Baron knikte.

„Na den dans zoudt ge u met de jonge dame hebben afgezonderd?"

De baron keek den ander verbaasd aan.

„En haar hebben ten huwelijk gevraagd."

De baron richtte zich uit zijn liggende houding op, zonder echter zijn beenen van den stoel te nemen. Voor een oogenblik was hij verstoord, doch daarna liet hij zich weer lachend achterover vallen.

„Je bent verwonderlijk goed ingelicht," zei hij.

De vreemdeling boog en vervolgde :

„U hadt afgesproken een bepaalde soort masker te dragen om . . . . de herkenning gemakkelijker te maken."

„Wel, vervloekt!" riep de baron uit en de vreemdeling begreep dat zijn mededeeling juist was.

Hij leunde een weinig meer naar voren en zijn hand omsloot vast de kleine revolver.

„Ik moet dat masker van u leenen!" zei hij zacht.

„Aha! Dat verschaft mij dus de eer van je bezoek!" riep Van Steenstraete uit. „Ik heb me al voortdurend afgevraagd, waaraan ik toch het genoegen te danken had ; al je informaties zijn uitstekend. Nu, vat ik 't, het is het masker, dat je hebben wilt."

„Juist," antwoordde de vreemdeling, „en tevens de verzekering, dat u niet naar het bal zult gaan. Twee baronnen Van Steenstraete zou allicht eenig . . . . misverstand ten gevolge hebben."

„Volkomen waar," stemde de baron toe.

„Ik apprecieer ten volle uw streven om mij mogelijke moeilijkheden te sparen," ging de vreemde voort. „En waar is nu het masker?" vroeg hij.

„Op de sofa daar," antwoordde de baron. „Mag ik u vragen, op welke wijze u er voor gezorgd hebt, dat ik niet komen zal? Want dat zult u toch ook wel geregeld hebben?"

„Dat heb ik," zei de vreemdeling. „Ik ben genegen er mee te volstaan als u op uw eerewoord beloven wilt, binnen twee uren niet op het bal te verschijnen en niet op eenige wijze alarm te maken."

„En als ik weiger?"

„Dan," ging de vreemdeling op dreigenden toon voort, „zal ik verplicht zijn u chloroform te geven en u vast te binden. Mocht u tegenstand bieden, dan zal ik niet aarzelen u in den schouder te schieten. Ik kan u de verzekering geven, dat een schot uit deze revolver bijna geruischloos is. De voorbereiding van dit plan heeft mij heel wat moeite gekost en ik zal het uitvoeren met of zonder uw wil. Ik zou het evenwel betreuren als u mij noodzaakt u een blauwe boon toe te dienen," voegde hij er aan toe, met den vinger veelbeteekenend aan den trekker.

„Dat zou alleronaangenaamst zijn," mompelde Van Steenstraete. „Ik geef u mijn woord op een voorwaarde."

„En die is?"

„Dat je mij een korte uiteenzetting geeft van je . . . van de werkzaamheden die je op het bal van de Goudoevers zult verrichten."

„Met pleizier! 't Is simple comme bonjour. Het lastigste werk is al gedaan. Ik ga naar het bal ; zal juffrouw Goudoever ten dans vragen en haar dan voorstellen den dans uit te zitten. Juffrouw Goudoever en haar ouders verwachten geloof ik, beslist een huwelijksaanzoek van baron Van Steenstraete. (Dit zou, als ik het zeggen mag, een prachtige verbintenis wezen.) Ik zal dus mijn wensch te kennen geven een stil plekje op te zoeken en juffrouw Goudoever in de niet onnatuurlijke verwachting van een heerlijk tête-à-tête zal mij naar haar boudoir of een andere stille plaats leiden. Ik doe dan eenige druppels chloroform (een paar maar), op mijn zakdoek ; juffrouw Goudoever houdt tijdelijk op te bestaan ; ik bevrijd haar van haar diamanten collier en wandel daarna kalm de deur uit met tweehonderd duizend gulden in mijn zak. Zooals u ziet, eenvoudig als de dag!"

„Zeer eenvoudig," stemde de baron toe. „Dus tot halftwaalf ben ik stom. Denk erom, ik geef u niet langer."

„Het is lang genoeg, dank u," zei de vreemdeling. „Ook wel bedankt voor uw masker, ik zal het u morgenochtend terug sturen."

Terwijl hij sprak, deed hij zijn ulster aan, stak het masker in zijn zak en schoof de portière opzijde.

„Goeden avond," vervolgde hij, „ik bied u nu de beloofde verontschuldiging aan!"

De deur sloeg dicht en baron Van Steenstraete was weer alleen.

Hij barstte in een hartelijken lach uit.

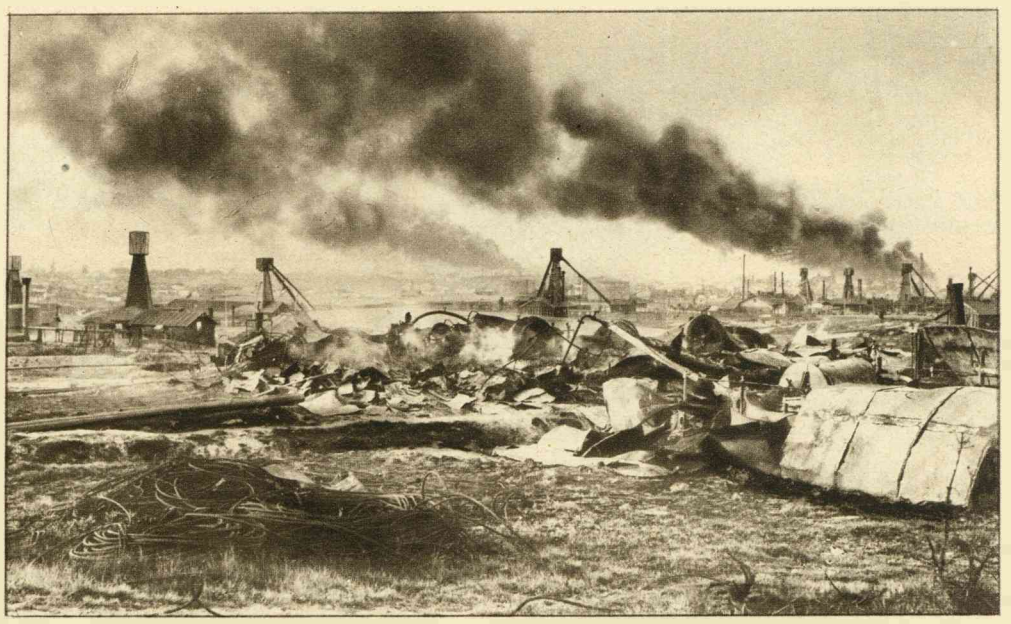
„Ha, ha, ha! Wat een geluk dat ik niet behoefde op te staan, anders zou hij gezien hebben dat ik mijn voet verstuikt heb.

Eigenlijk een bof, dat ik vanmorgen van 't paard gevallen ben, toen ik met Willy Goudoever een wandelrit deed, en dat ze weet, dat ik onmogelijk op het bal komen kan van avond.

Het is wel jammer voor mijn ondernemenden vriend, den collier-dief.

Ik vrees dat hem dit avontuur nu slecht zal opbreken."

En zijn boek opnemende, begon hij weer te lezen.



**WAAR DE STRIJD HET HEVIGST WOEDDE.**

Bovenstaande foto van in brand geschoten Naphtabronnen in de omgeving van Boryslav, toont wel op verschrikkelijke wijze, hoe groot de verwoesting is, waaraan in den oorlog nijvere fabrieks-centra bloot staan en wat het zeggen wil, als er in een streek „gevochten" is.